

Wat begon als een vakantieliefde
eindigde in een nachtmerrie

‘Ik denk nog
steeds dat
hij ooit wel
van mij heeft
gehouden’

Noor ontmoette Omar op vakantie in Egypte en werd stapelverliefd. Ze trouwde met hem en samen gingen ze in Egypte wonen. Daar begon een nachtmerrie die pas eindigde toen Noor jaren later, volledig berooid, terug naar Nederland vluchtte.

Noor had het voor elkaar rond haar dertigste. Ze was net single na een langdurige, maar ongelukkige relatie, had een goede baan bij een multinational en bezat een eigen appartement in een grote stad: het ontbrak haar eigenlijk aan niets. Daarom vertrok ze in 1997 zelfverzekerd alleen naar Egypte voor een vakantie met zon, zee en cultuur. Tijdens die reis ontmoette ze Omar, een lokale reisgids die boottochtjes aan toeristen verkocht.

“Ik voelde me enorm tot hem aangetrokken, hij intrigeerde me,” zegt Noor. “Omar gaf me het gevoel van thuis zijn, een gevoel dat ik mijn hele leven had gemist. Met een Nederlandse moeder en Indonesische vader zat ik altijd tussen twee culturen in.”

Eenmaal terug in Nederland volgde een intensieve correspondentie en wekelijks belden Omar en Noor elkaar. Geregeld reisde Noor naar Egypte. “Dan sliep ik in mijn eigen hotel, de rest van de tijd bracht ik door met Omar en zijn vrienden. In Egypte was het in die tijd niet mogelijk als man samen met een vrouw over straat te lopen, tenzij het zijn vrouw, moeder of zus was. Daarop was veel controle, dus het was lastig voor Omar en mij om samen dingen te doen en rustig een relatie op te bouwen. Uiteindelijk zei hij: ‘Noor, ik wil met je over straat lopen zonder dat we worden

aangehouden. Waarom trouwen we niet?’” Ondanks haar verliefdheid twijfelde Noor. Ze kende de verhalen van westerse vrouwen die met moslimmannen trouwden. De cultuurverschillen zorgden voor problemen. Maar Omar was anders, niet zo traditioneel. Bovendien had ze het succesvolle gemengde huwelijk van haar ouders als voorbeeld. Ze trouwden en wilden een bestaan in Nederland opbouwen. “Ik had een goede baan en kon ons beiden onderhouden. Omar zou integreren en een baan zoeken. We keken ook naar een toekomst samen in Egypte. We zetten geld opzij om daar een huis te bouwen voor vakanties. ‘Het huis komt op jouw naam te staan,’ zei Omar. ‘Tenslotte betaal jij het grootste gedeelte.’” Omar rondde zijn integratiecursus af en vond een baan bij een restaurant. Overdag zorgde hij voor het huishouden. Dat ging drie jaar goed, tot Omar heimwee kreeg. Hij besloot voor vier weken naar zijn familie te gaan.

‘Omar gaf me het gevoel van thuis zijn, een gevoel dat ik mijn hele leven had gemist’

“Ik bleef thuis vanwege mijn werk en omdat mijn vader ernstig ziek was. Toen kreeg ik een miskraam. Ik was verdrietig en kon Omar wekenlang niet bereiken. Toen hij eindelijk belde, meldde hij doodleuk dat hij wat langer in Egypte zou blijven. Toen kwam mijn eerste twijfel: hij was er niet voor mij op het moment dat ik hem nodig had.” Noor was zo teleurgesteld, ze hield er zelfs rekening mee dat hij niet zou terugkomen. ➔

Het onheil begint

Omar kwam wel terug, maar een opeenstapeling van nare gebeurtenissen volgde: Noors vader overleed en kort daarop stierf ook haar zusje. Omar kon tot zijn frustratie geen vaste baan vinden. Hij werd depressief en zat dagenlang op de bank voor zich uit te staren. Toen Noors baan op de tocht kwam te staan, besloot ze de vertrekpremie aan te nemen om samen met haar man een bestaan in zijn vaderland op te bouwen. De premie, het erfdeel dat vrijkwam na het overlijden van haar zusje en het geld dat haar appartement opleverde waren genoeg om te investeren in onroerend goed en om de komende

'Jij hebt de deur opengemaakt voor een man! Ik heb je dat verboden!'

Hij greep mijn haar vast en spuugde in mijn gezicht'

tijd van te leven. Maar de overgang naar een Egyptisch bestaan bleek groot.

"Ik sprak met Omar over de ondergeschikte rol van de vrouw in de Egyptische samenleving. Hij sloeg geruststellend zijn arm om me heen en zei: 'Geen zorgen, lieverd. Voor ons gaat niets veranderen.'

Maar eenmaal in Egypte had Noor weinig in te brengen. De prachtige villa in Luxor, gebouwd van háár geld, wilde Omar verhuren. Voor henzelf lieten ze een ander huis vlak bij de woestijn bouwen. De bouw leverde problemen op: de architect verdween met een voorschot op zak en de bouwploeg legde het werk neer omdat ze geen salaris hadden ontvangen. Alles kostte extra geld en Noor moest alles betalen. Tegelijkertijd mocht ze zich nergens mee bemoeien. Het waren 'mannenzaken', aldus Omar.

Gevangen

"Ik was veelvuldig alleen in het appartement dat Omar had gehuurd zolang het huis

nog niet af was. Ik mocht niet naar buiten en geen mensen binnenlaten. Op een avond hoorde ik een ruzie in het appartement boven mij, waarbij een vrouw flink in elkaar werd geslagen. Even later stond de huisbaas aan mijn deur: 'Doe open, iemand heeft zich opgesloten. Heeft u een schroevendraaier?' Die gaf ik hem. Toen Omar daarvan hoorde, werd hij woedend. 'Jij hebt de deur opengemaakt voor een man! Ik heb je dat verboden!' Hij greep mijn haar vast en spuugde in mijn gezicht." Het bleek een ommekeer. Langzaam maar zeker begon Omar Noor te behandelen als een ondergeschikte, hij loog tegen haar en klopte op slinkse manieren geld uit haar zak. Op een avond meldde hij terloops dat hij beide huizen op zijn naam had gezet. Eenmaal in de villa werd Noor een gevangene in haar eigen huis. Ze mocht niet alleen de deur uit, terwijl Omar soms dagen wegbleef. Een bewaker lette erop dat ze gehoorzaamde. Omar werd steeds onvoorspelbaarder en gewelddadiger. Om niets werd hij woedend. Steeds vaker zat ze zonder geld en eten in haar huis, terwijl ze niet naar buiten mocht om boodschappen te doen. Ze raakte ondervoed. Foto's van die tijd tonen een magere gesluierde vrouw die meer lijkt op een zwerver dan op een welgestelde Hollandse dame.

Intussen kwam ze erachter dat haar man het aanlegde met andere buitenlandse vrouwen, volgens haar schoonzus een goede zaak: een extra vrouw - Egyptische mannen mogen vier officiële huwelijken aangaan en 24 minder officiële - kon een inkomen meebrengen, dat was heel normaal in Egypte. Ze had vrijwel geen cent meer over, afgezien van wat spaargeld dat ze stiekem opzij legde.

Terug naar Nederland kon Noor niet: in haar paspoort stond dat ze getrouwd was met een Egyptenaar en zonder toestemming van haar man kon ze volgens de Egyptische wet niet reizen. Toen ze door een Egyptische vriend werd gewaarschuwd dat Omar haar weleens kwaad zou kunnen doen omdat ze, zo goed als bankroet, geen nut meer voor hem had, zat er niets anders op dan te vluchten. Met hulp van vrienden zorgde Noor ervoor dat Omar werd beziggehouden, terwijl zij een zenuwslopend vluchtplan uitvoerde. Ze reisde naar Caïro, boekte een vlucht naar Nederland, blufte zich door de douanecontrole en kwam berooid aan, met precies drie euro op zak. Het Egyptische avontuur dat dertien jaar eerder was begonnen, had haar twee ton gekost en niets

opgeleverd, behalve een gebroken hart. Lichamelijk en geestelijk was ze een wrak.

Florerende liefdesindustrie

Noor is slachtoffer van 'bezness', een florerende industrie in landen met weinig vrouwenrechten, die erop is gericht vrouwen door middel van zogenaamde liefde geld of een verblijfsvergunning afhandig te maken.

Noor schreef een boek over haar belevenissen, als waarschuwing voor andere vrouwen. Jaarlijks worden zo'n 2.500 Nederlandse en Belgische vrouwen slachtoffer van de liefdesindustrie, waarbij bijna de helft voor meer dan tienduizend euro gedupeerd raakt. Noor zet zich in voor deze vrouwen door bekendheid aan het onderwerp te geven en door haar site beznessalert.com

"Vanaf het moment dat Omar terug was in Egypte, ging hij samen met anderen bezness bedrijven. Een vriend van Omar is er miljonair mee geworden, die had elke twee weken een andere buitenlandse vrouw die dacht dat zij (als enige) met hem was getrouwd. Het waren goedopgeleide, vaak Engelse vrouwen die eens per drie maanden twee weken overkwamen. Hun werd op slinkse wijze geld afhandig gemaakt. Deze categorie vrouwen geneert zich ermee naar buiten te komen."

In haar boek en in gesprek met haar, twee jaar na haar thuiskomst, spreekt ze ondanks alles nog altijd met respect over haar man. "Ik heb nog steeds gevoelens voor hem en ik denk dat hij ooit wel van mij heeft gehouden. Bij herinneringen aan mooie momenten denk ik: was het oprecht of was het nep? Ik geloof niet dat alle momenten nep waren. Terwijl er genoeg mensen zeggen: 'Het was met voorbedachten

rade, hij heeft je gebruikt.' Ik had naast mijn huwelijkscontract een apart contract moeten afsluiten, een soort huwelijksvoorwaarden. Dat doen alle Egyptische vrouwen. Het feit dat Omar dat niet heeft verteld, zegt al genoeg."

Noor heeft nog steeds het idee dat ze over haar schouder moet kijken. Ze heeft een geheim woonadres, publiceert haar boek

Terug naar Nederland kon Noor niet: in haar paspoort stond dat ze getrouwd was met een Egyptenaar en zonder zijn toestemming kon ze niet reizen

onder een valse naam. "Ik moet voorzichtig zijn met wat ik zeg: ik ben nog met hem getrouwd. Vanuit de Egyptische wet kan hij me aansprakelijk stellen voor de dingen die ik zeg. Hij heeft een Nederlands paspoort. Als hij mij hier opzoekt, ben ik nergens. De politie zegt: 'Hij moet je eerst iets aandoen.' Ik vertrouwde een man die mij een mes in de rug kon steken, dat geeft een heel onveilig gevoel. Ik ben het nog steeds aan het werken. Het is bijna een kwart van mijn leven geweest, dat kost tijd." ■

Trouwen in Egypte

Vrouwen die trouwen met een Egyptenaar leveren veel van hun rechten in. Ze hebben toestemming van hun man nodig om alleen of met hun kinderen te reizen. Een Egyptische echtgenoot kan zijn vrouw ook beletten Egypte te verlaten. Dit is te voorkomen door in het huwelijkscontract bedingen op te nemen zoals het recht om alleen te reizen, buitenshuis te werken en de voogdij van eventuele kinderen te regelen bij overlijden. De Nederlandse ambassade in Egypte raadt vrouwen die met een Egyptische man willen trouwen aan via www.mohaami.com een goede advocaat in de arm te nemen om de huwelijksvoorwaarden op te stellen. Omdat het Egyptische huwelijkscontract in het Arabisch is opgesteld, is het raadzaam een onafhankelijke vertaler mee te nemen.

Lezen: *Kus kus Bezness* door Noor Stevens & Natasza Tardio. Uitgeverij De Boekerij. Meer informatie over bezness: www.beznessalert.com